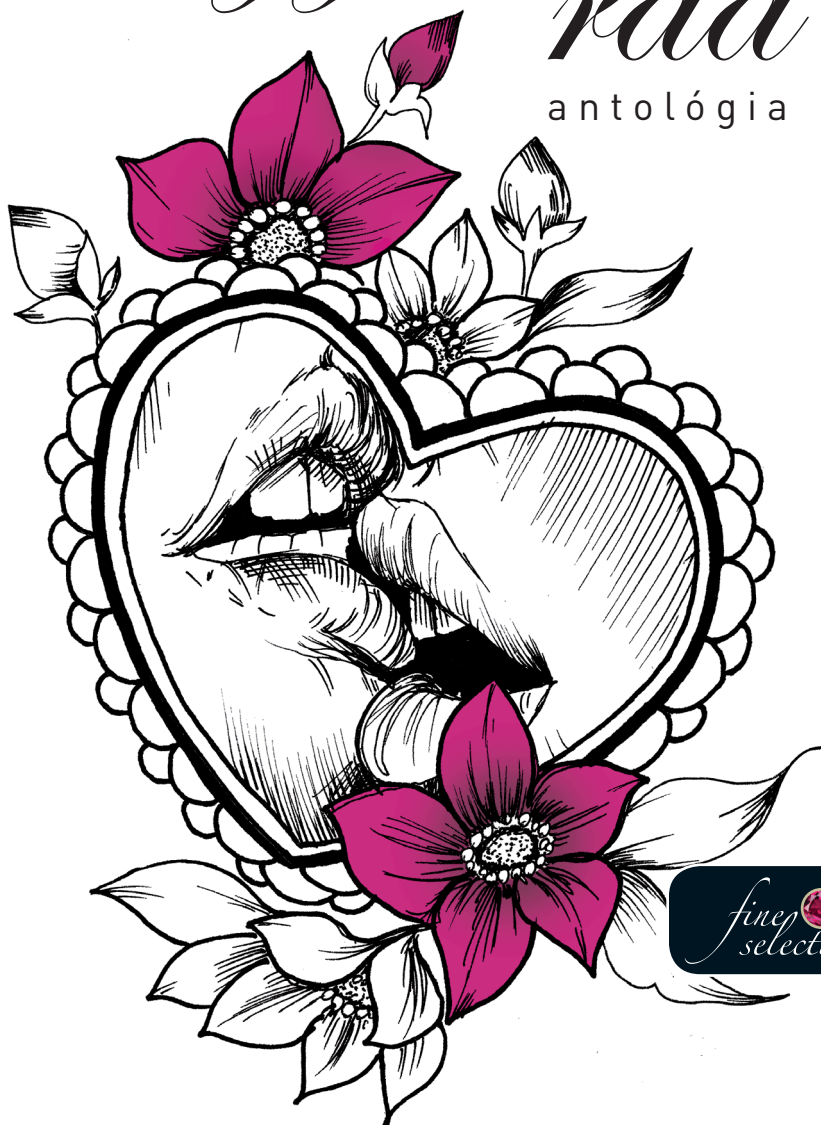

Szeretni és szeretve lenni?

Beteljesülhet.

Vágyom rád antológia

*fine
selection*

Vágyom
rád
antológia

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

V. K. BELLONE

Simogató neszek

— **M**I A PANASZA? – kérdeztem kedves mosollyal a kamera objektívjét.

Hallgattam egy pillanatig, bólogattam. Közben finoman zörögve összegyűrtem a kezemben tartott papírlapot.

– Ó, értem, nem lesz semmi baj – suttogtam a mikrofonba. – De vizsgáljuk csak...

Fehér köpenyem zsebéből faspatulát húztam elő, körömmeleg megkocogtattam és tovább susogva megvizsgáltam képzeletbeli betegem torkát, majd lágyan felszólítottam, hogy vegye le a felsőjét. Hirtelen megcsörrent a mobilom. Felugrottam a hangra, könnyökömmel elsodortam a mögöttem kifeszített neonzöld ponyvát. A gyomrom összeszorult a dühtől. Meg az öklöm is. *Bárki keres, én megölöm!*

Felkaptam a rezgő mobilt, holott legszívesebben elhajítottam volna. A kijelzőn a „Csavargó” név villogott. A szívem kihagyott egy dobbanást, majd versenyt dübörgött a készülék pulzálásával. Fel akartam venni, csak még nem voltam kész rá, hogy újra halljam a hangját. A telefon elnémult, csalódottan löktem félre. Majd visszahívtam... később. Összerezementem, amikor üzenetem érkezett.

Pesten vagyok. Van nálad kaja?

Tipikus Andor-szöveg. Sosem írná azt, hogy „hazajöttem”, vagy „Felugorhatok hozzád?”. Elmosolyodtam, egy ideig a mellkasomhoz szorítottam a mobilt, aztán visszapötyögtem:

A tegnapi pizzamaradék számít?

Akkor főzök neked valamit.

Neked. Jóleső borzongás futott végig a karomon, libabőrt hagyott maga után. Tudtam, hogy számára ez csak egy egyszerű szó, nem gondolkodott, amikor leírta. Mégis, egy pillanatra megengedtem magamnak azt az ábrándot, hogy valamit igazán értem, csakis az én kedvemért tesz.

Otthagytam a felvételt, átsiettem a konyhába. Székre álltam, hogy előkotorhassam a kredenc tetejéről a lezárt kartondobozt. Fene nehéz volt, én nem értem, a konyhai cuccoknak miért kell ilyen súlyosnak lenniük. Vasserpenyő, mozsár, kések és még ki tudja, mi minden... Andor lakásavató ajándéka volt, szerinte mindez alapfelszerelés. Kíváncsi lennék, hány konyhában tartanak márványmozsarat. Letörölgettem a port a dobozról, aztán azzal a lendülettel megtisztogattam a konyhapultot is, és eltakarítottam a szikkadt pizzát meg a kávélepedékes csészéimet.

Takarítás után helyreállítottam a kifeszített zöld háttérmet, és visszaültem a kamera elé. Nagyot sóhajtottam, és visszakerestem, hol tartottam. Persze, a „húzza fel a pólóját” résznél. Kezembe vettem az egyetemről lenyúlt, rozszart sztetoszkópot.

Elképzeltem a betegemet, ahogy a műszer végét a hátához illesztem. Barna bőr, széles férfiát, rajta egy halvány sebhely. „Sóhajtsen!” – súgtam a fülébe, azaz a mikrofonba.

A csendben szinte hallottam a mély lélegzetvételt. Jól ismertem ezt a hangot, kempingsátrak és olcsó diákszallók altatódala volt. Nem akartam emlékezni rá.

Visszatértem a szerepemhez. A hangom lágyabb lett, őszintén gondoskodó – nos, ettől csak jobban fogják élvezni a YouTube-követőim. A tüdő vizsgálata után természetesen a szívet is meg kell... Basszus. Képzletemben immár nem Andor háta, hanem izmos mellkasa jelent meg.

Elképzelttem, hogy felszisszen, amikor a hideg fém a bőréhez ér. Majd ujjaimmal lassan végigsimítok rajta, hogy megnyugtassam, akár egy kicsit közelebb is hajolok, miközben hallgatom a szívét, ami, ki tudja, talán épp olyan hevesen ver, mint most az enyém. Tucatnyi mód jutott eszembe, amivel megszeghetném az orvos-páciens viszony szabályait.

A kamera felett a monitoromra sandítottam. Láttam a felvételen a saját pihegésemet, a vörösödő arcomat, és azt, hogy ebből ma biztosan nem lesz forgatás. Mégis hogyan sugározhatnék nyugalmat a nézőim felé, ha én magam fikarcnyit sem vagyok az?

Mindent elpakoltam, az orvosi köpenyemre visszatűztem a mosolygós őrlőfogkitűzőmet, és a fogásra akasztottam. A mosdóban hideg vízzel próbáltam lehűteni az arcomat, de sajnos nem kerülhettem el a felette lógó tükröt.

A felvételhez nem öltöztem ki, a köpeny úgyis mindent eltakart, de most rájöttem, hogy a fekete jóganaci, a kinyúlt, „Feel the tingles” feliratú póló meg a hihetetlenül bolyhos és puha alvóznoknim nem éppen csábító. Persze a világ legszexibb ruhája is lehetne rajtam, Andor ugyanúgy nem reagálna rá, ahogy az elmúlt öt évben sem. Mondjuk, erről csakis én tehetek. Azért egy fészülködés nem árthat. Épp csak kezembe vettem a hajkefét, amikor csengettek. Andor csengetett.

Egyetlen pillanat alatt produkáltam az összes hülye tünetet: gömbóc a torokban, szívdobogás, összeszoruló gyomor. Dühösen lesimítottam a ráncokat a pólómon, és magasra szegett állal vonultam ajtót nyitni. Hisz ezen én már régés-rég túl vagyok!

Vagy nem. Andor mosolyára bizseregni kezdett a tarkóm, az érzés végigszaladt a gerincemen.

– Hiányoztál, Béka! – mondta köszönés helyett, és máris átölelt a kezében tartott két bevásárlószatyorral. Csak ő hívhatott így, mindenki másnak Rebeka voltam, a legjobb barátnőimnek néha Bekka.

Amióta nem láttam, egészen hosszúra növesztette a haját, arcomat csiklandozták a vállára omló fekete tincsek. Lehunytam a szemem, és belélegeztem az illatát. Egyszerre volt izgalmas és ismerős: nyári napon langyosra melegedett szalmaágy, zöldfűszer és kerti föld keveredett benne valami élő, lágy aromával, ami furcsamód mindig a gyerekkori vizslám bundájára emlékeztetett.

– Még mindig kóborkutya-szagod van – morogtam a fülébe.

Felkacagott – mély, férfias nevetéssel –, majd beleborzolt a hajamba. Ennyit a fészülködésről. Egyenesen a konyha felé indult; úgy ismerte az albérletemet, mintha itt lakna, pedig jó, ha pár havonta egyszer felbukkant.

– Szereted a pesto verdét, ugye? – fordult felém.

Vállat vontam, aztán elhelyezkedtem a konyhapulton, és a lábammat lógáztam.

– Tetszik a zoknid – kapta el a bokámat, de rögtön el is engedte.

Lazán átkaroltam, de nem azért, hogy magamhoz húzzam. Lesegítettem róla a hosszú szövetkabátot, ami neki a térdéig ért, nekem a vádlimig lelógott volna. Nem volt kedvem kimenni a fogashoz, inkább a pulton maradtam, és a vállamra terítettem Andor illatát.

Figyeltem, ahogyan feltűri az ingujját, a konyhacsapnál megmosakszik, és máris előhalássza az odakészített kartondobozból az imádott mozsarát. Nagy csipet tengeri sót és egy fél gerezd fokhagymát szórt bele, majd elkezdte összezúzni.

– Egyszerre akarsz ártó szellemeket és vámpírokat riasztani?

– Csss – emelte a szájához a mutatóujját.

Folytatta a munkát, a nyelve hegyét kidugta, miközben koncentrált. Én meg persze elhallgattam, és bámészkodás közben elképzeltem, milyen íze lenne a csókjának.

Emlékeim szerint cabernet sauvignon. Azon az estén, amikor először megízleltem, sok üveg vörösbort megittunk. A csók nagyon lágy volt, kicsit esetlen, a fogunk összekoccant, a nyelvem égett, de nem, biztosan nem csak az alkoholtól. Vitáztunk azon, ki kezdte: szerintem én, hiszen én csókoltam meg őt, szerintem meg akkor már teljesen mindegy volt, lévén a keze addigra rég bekúszott a pólóm alá, hogy gyengéden a tenyerébe simítsa a mellemet. A csillagokat bámultuk a kertjükben, ő dúdolt nekem, én a vállához bújtam. Abban a pillanatban azt akartam, hogy ő legyen nekem az első és egyetlen – még nem gondoltam bele, hogy ha az enyém volna, az azt is jelentené: elveszíthetem.

A pultba kapaszkodtam, hogy a jelenben tartsam magamat a múlt helyett. Úgy járt át a hideg, mintha csak most bontakoztunk volna ki az ölelésből, és hiányozna a teste melege – pedig már öt éve törént. *A francba!*

Friss bazsalikom illatozott, Andor karján dagadtak az izmok, miközben kegyetlenül masszává préselte a leveleket. Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy az ütemes kopogás elbódítson. Füleltem, a neszek és illatok körbevettek. Zacszó zörög, apró magok hullnak a

mozsárba, gyantás szagúak – fenyőmagok. A mozsártörő koccan, siklik, halkán meg-megcsikordul, aztán ahogyan egyre simább a krém, néha cuppan egyet.

Ismerős borzongás játszott a tarkóm körül, és kúszott végig a gerincemen. Arról ábrándozni, hogy hozzám tartozik, kellemesen veszélytelen volt, mert Csavargó sosem tartozott igazán senkihez. Csupán azt kellett elviselnem, hogy újra és újra rádöbbenek: igenis nekem csak ő az, aki számít, hiába volt már akárhány szeretőm. Róluk rögtön tudtam, hogy könnyedén hagyom majd kísértálni őket az életemből.

Hideg fém ért a számhoz, engedelmesen szétnyílt az ajkam. Apró parmezánforgács olvadt a nyelvemen, és érett, diós íztől nagyot kordult a gyomrom.

Andor kuncogott. Kinyitottam a szemem, hogy elveszhessek az írisze zöldjében.

– Ne aludj! – fenyegetett meg egy sajtkéssel.

– Nem aludtam.

– Vagy ez már megint az a fura suttogós-birizgálós ízéd? – kérdezte gúnyosan.

– ASMR¹-nak hívják – fintorogtam –, és csak hogy tudd, nagyon tehetséges vagy az előidőzésében.

– Ha a szabadidődben folyton a kamera előtt matatsz, sosem tanulsz meg főzni – csóválta a fejét. – Nem lehet pizzán élni, Béka!

– Akkor muszáj lesz gyakrabban meglátogatnod.

¹ „Autonomous sensory meridian response.” Enyhe eufória, pozitív érzésekkel, nyugalommal és jellegzetes bizsergő érzéssel a bőrön. A YouTube-on sok csatorna található, melyeknek célja az ASMR érzet előidézése. Számos különböző inger válthat ki ilyen érzetet, leggyakoribbak az auditív és vizuális ingerek, illetve a szerepjátékok. Stresszoldásban, a szorongás csökkentésében, alvászavarok enyhítésében segíthet a nézőknek.

– Hát nagyon úgy tűnik! – fordult vissza a mozsarához.

A torkomban dobban a szívem. Legutóbb még azt mondta, holnap megint Franciaországba, Olaszba, Ázsiába, vagy ki tudja, hová utazik valamelyik népi konyha titkai után... Mégis itthon marad?

– A barátnőd tuti dühös lesz – dobtam fel a labdát.

Most épp biztosan nem sráccal randizik: a pasijainak mindig elsőként mutatott be engem, a lányoknak meg soha. Mivel nem említett senkit, vagy nővel találkozgat, vagy senkivel.

– Á, milyen csaj lenne képes engem elviselni? – nevetett, és én vele nevettem.

Részen a saját kínjaimon kacagtam, részben azon a felismerésen, hogy ez amúgy egy nagyon-nagyon jó kérdés. Csavargót szeretni túlságosan veszélyes, sehol és senki mellett nem marad túl sokáig.

Ezt már öt éve is tudtam, amikor a csillagos éjszaka hűvöse egymás karjaiba hajtott minket. Belopakodtunk a szülei házába, fel a nyikorgó lépcsőn az emeleti szobájába, ahol megrekedt a nyári levegő fülledt melege.

Andor simogatása részegebbé tett, mint bármilyen bor. Ott már nem volt szükségünk a ruháinkra, de amikor felajánlotta, hogy van nála óvszer, és ha akarom, tovább is mehetünk, hirtelen kijózanodtam. Akartam, túlságosan akartam, és éppen ezért toltam el magamtól. Maradt, ami addig is volt: a legjobb barátom. Soha többet nem beszéltünk arról a részeg éjszakáról.

Andor lerázta a vizet a kifőtt tésztáról, a cseppek gyöngyként csillogtak a szűrő alján. A serpenyőben olívaolaj sercegett a lazacszeletek alatt. Olyan precízen és szenvedéllyel tálalta az ételt, ahogyan csak egy igazi séf képes. Ezt neki is megjegyeztem.

– Attól azért még messze vagyok. Bár bejuthatnék egy rendes konyhába! – sóhajtott.

– Aha... – mormogtam.

Elvettem a felém nyújtott tálat, és átvonultunk a nappaliba. Nem az asztalhoz ültünk, hanem a kanapén helyezkedtünk el, ott kényelmesebb. Egy kis időre még Andor mosolya sem tudta elvonni a figyelmemet az ételről. A lazac bőre ropogós kéreggő pirult, az alatta megbújó hús a nyelvem legkisebb nyomására mennyei szafttal töltötte meg a számat. A vajas halízt jól kiegészítette a friss, bazsalikomos pesto és a tökéletesen al dente tészta.

– És veled mi újság? – törte meg a csendet. – Te leszel a világ legjobb fogorvosa?

– Komolyan? – fintorogtam. – Egy év után ez az első kérdésed, hogy jól megy-e az egyetem? Ilyesmiről eleget faggat az anyám. Napi szinten.

– Mégis mi a fenét kérdezzek? Rég láttalak, Béka. Mesélj bármit, akár azt is, hogyan bámultál az előadások alatt egy pókot a sarokban, és én kíváncsi leszek rá.

– A fogorvosi órák unalmasabbak, mint egy pók a sarokban, az tuti.

– Hát, te választottad a mások szájában turkálást...

– A jó fizut választottam. A hobbijaimat majd kiélem a szabadidőmben.

– Azokról is beszélgethetünk.

Összeszorult a gyomrom, a bazsalikom száraz fűnek érződött a számban. Senkinek sem beszéltem a videóimról. Csavargó tudott róluk, szóval nem igazán titkoltam előtte, de ez nem jelenti, hogy meséltem is róla. Az egy külön világ, amit úgysem értenek meg azok, akik nem élték át. Az ASMR fura, és egyeseknek talán hátborzongatóan is hat, szóval nem volt kedvem magyarázkodni róla.

– Már csak pár száz feliratkozó, és elérem a tízezret – mondtam szemlesütve, pedig erre tényleg büszke voltam.

– Fogadok, hogy a többségük pasi, és totál beléd zúgott – vigyorgott Andor, miközben a villájára döfte az utolsó falat lazacot. Az én tányéromról.

– Hogy mi? – kérdeztem felháborodottan.

– Minden éjjel szexin a fülükbe suttoysz

– Az ASMR nem szexi, oké? – A szégyenlősségem rögtön eltűnt, a harag forrósága a torkomat égette. Pont tőle nem akartam elfogadni ezt az idiótaságot.

– Azért egy kicsit az. Egy gyönyörű lány közel hajol az arcodhoz, a füledbe súgja, hogy milyen nagyszerű vagy és...

– És aztán a következő videóban kisminkelem őket, vagy épp gyertyákon babrálok. Ugyan már!

Andor kegyetlenül kiröhögött, még a fejét is hátravetette közben.

– Na, végre megjött a hangod! – karolta át a vállamat.

Durcásan ráztam le magamról a kezét. Csak ugratott a dög – mindig úgy játszott rajtam, mint valami hangszeren. Nem tetszett.

– Szóval a közeljövőben nem tervezel bikinis verziót – húzott tovább. – Vannak ám olyanok is.

Lenyeltem a haraggombócot, és a lehető legszarkasztikusabb hangomon feleltem:

– Ha az ilyenekhez azt kell beírnod a keresőbe, hogy *erotikus ASMR*, magadtól is rájöhetnél, hogy a sima verzió nyilván önmagában nem az. Próbálj meg rákeresni arra is, hogy erotikus főzés! Meg fogsz lepődni.

– Azt hiszed? A hardcore hentait is szeretem, nehéz meglepni.

– Barom.

– Most mi van? Nem lehetek perverz?

Mit is szeretek ebben a pasiban? Elnevettem magam, mire Andor megint beleborzolt a hajamba, aztán kivitte a tányérokat. A fejbőröm

bizsergett, ahol hozzáért. Lehunyt szemmel élveztem az érzést, miközben hallgattam a konyha felől beszűrődő vízcsobogást és Csavargó dúdolását. Egy palack borral jött vissza – száraz cabernet sauvignon volt.

– A hal után nem biztos, hogy illik, de tudom, hogy ez a kedvenced – döfte a parafába a dugóhúzót.

– Nem kocsival jöttél?

– Majd hazamegyek busszal.

– A szüleidnél alszol?

– Pásztó-city mindig hazavár. Legalábbis háromnegyed tizenegyig, akkor indul az utolsó busz.

– Akkor egészség! – vettem át tőle az üveget, és belekortyoltam a borba.

Selymesen savas, enyhén hordóaromájú volt. Elégedetten csettintettem, és Andor felé nyújtottam a palackot. Sose voltunk túl elegánsak, nem vacakoltunk poharakkal, úgy ittunk, mint tini korunkban. Ez persze sok emléket előhozott, úgyhogy a következő órákat a régi sztorik felidézésével töltöttük. Úgy háromnegyed tizenegyig.

– Nem most ment el az utolsó buszod? – állapítottam meg az alkohol minden bölcsességével a hangomban.

– Kibérelnék éjszakára a kanapéd?

– Bármikor. Pizsamát hoztál?

– Lenn van a bőrdörm a kocsiban. Csupa mosatlan.

– Azt hiszem, hagytál itt pár cuccot múltkor.

Amikor itthon volt, gyakran késő estig bulizott Pesten, és hajnalra persze mindig nálam kötött ki. Útbaigazítás nélkül megtalálta a neki fenntartott fiókot. Sosem láttam még azelőtt tőle olyan gyermeki mosolyt, mint amivel a tiszta zokniknak örült.

Fecskemód elrepült a zuhanyzó felé, hogy megtisztuljon, én pedig végignyúltam a kanapén, és szédültem. Azt képzeltem, hogy egy

antik, francia körhinta arannyal festett lovaskocsiján fekszem, és a verkli a zuhanyzóból kiszűrődő dúdolás dallamait játssza, csak kevésbé hamisan.

Bármit, csak ne tolakodjon az elmémbe a kép, ahogyan Andor testen végiggördülnek a cseppek. Kopp-kopp, koppannak a zuhanytálca alján, miután ott hagyták nyomukat a bőrén... Basszus, nagyon megártott az a bor, ha már vízcseppekre irigykedem.

Szánalmas vagyok. Az én döntésem volt ez a helyzet, nem igaz? Andor a legjobb barátom, ha egy-két éjszaka miatt elveszíteném, az még mindig pokolian fájna.

De hát így is fáj!

Miután elrendeztem magamban a szenvedésemet, nyugodtabban pislantottam fel a belépő Csavargóra. Fájdalom? Csak az fáj igazán, amikor végignéztem rajta, az egész testem sajgott belé. Andor felsőteste izmos volt a fizikai munkától, hasán egy alig látható puha párna fedte el némiképp a formálódó kockákat, hirdelve, hogy egyszerre sportos és imád enni. Csak egy katicamintás strandtörülközőt tekert a derekára, egy fehérrel pedig meglehetősen esetlenül szárítgatta a csigásodó hajtincseit.

– Megártott a bor? – nézett rám.

– Úgy tűnik. – A hangom elcsuklott.

– Egy kicsit nekem is – bólogatott, miközben a kanapé végéhez lépett. Szelíden felemelte a lábamat, hogy leülhessen, majd visszajettette az ölébe. A zoknim bolyhaival babrált. – Öregszünk?

– Még mit nem!

Visszahúztam a lábamat, mert kezdett túl kellemes lenni az érintése. Törökülésbe tornáztam magam egy díszpárna tetejére, majd elcsentem Andortól a fehér törülközőt – szigorúan csak a fehérét –, és kezelésbe vettem a haját.

– Ezt a fodrásznál is imádom – dorombolt.

– Tudod, az ASMR is hasonló érzés – sóhajtottam. Felébredt bennem a vágy, hogy jobban megértessem vele azt, ami az életemben ennyire fontos. Legalább nem hisz majd róla mindenféle hülyeséget. – Amikor a fodrász mossza az ember haját, amikor libabőrös leszel egy jó zeneszámtól, vagy épp egy simogató masszázssal... Ezek mind hasonlóak. Nem ugyanaz, persze, de leginkább ezekhez tudnám hasonlítani.

Befejeztem a munkát, Andor csaldódottségával nem törődvé visszatszolgáltattam a törölközőt.

– Hogyan kezdte bele? – kérdezte.

– Idegroncs voltam az érettségi előtt, nem tudtam aludni.

– Ja, emlékszem.

– Az ASMR-hallgatás segített. A többi meg már történelem...

– Most pedig te segítesz, majdnem tízezer embernek – mosolygott rám. Kivételesen nyoma sem volt benne gúnynak.

– Szeretném ezt hinni.

– Szóval olyan, mint a masszázs?

– Egy nagyon relaxáló masszázs, érintés helyett akár csak hangokkal és a finom mozdulatok látványával. Mintha a tarkódtól indulva a testedet nem kívülről, hanem belülről simogatnák.

Andor oldalra biccentett fejjel méregetett. Azt hittem, azért, mert furának tartja a jellemzésemet, ehelyett végül annyit mondott:

– Ki akarom próbálni.

Meglepetten bámultam rá, a tekintetünk egymásba kapaszkodott.

– Ó! – nyögtem, de a következő pillanatban máris fellelkesültem.

– Hú, rengeteg videó van, amit meg akarok mutatni neked! Biztos találunk olyat, ami tetszik, bár azt tudnod kell, hogy nem mindenki érez igazi ASMR-t, lehet, hogy semelyik sem hat majd rád, de ki tudja, nem igaz?

– Nem kellene videók – rázta meg a fejét. – Itt van egy ASMR-készítő előttem, minek nézzem a YouTube-ot?

– Azt akarod, hogy én...? Itt, élőben? – A szívem majd' kiugrott a mellkasomból, szerintem a testem többi része nélkül is elmenekült volna, ha nincs a bordáim mögé zárva. – Még sosem csináltam ilyet. Kamerának kicsit más – nyögtem.

– Szóval nem lehet?

Tulajdonképp mindig ki akartam próbálni, milyen lehet élőben. Andor pedig egészen biztosan nem fog kiröhögni. Illetve épp, hogy mindenképp ki fog, de az inkább velem, és nem rajtam nevetés lesz. Vajon mi tetszene neki? Inkább az üvegtárgyak csengését vagy a farkokkák koppanásait találná kellemesnek? Megérinthesem az arcát?

Hirtelen ráébredtem, hogy máris nem azon gondolkodom, megtegyem-e, hanem azon, hogy hogyan.

– Rendben, próbáljuk meg – bólintottam.

– És mit csináljak? Üljek, vagy fekédjek hanyatt? – kezdett fészkelődni, amitől a törülközőjén vad táncba kezdtek a katicabogarak.

Bármit csinálsz, csak tartsd magadon a törülközőt!

– Neked melyik kényelmesebb?

– Azt hiszem, fekve.

Felmértem a kanapét. Elég kényelmes darab volt, de túl keskeny – nem tudok majd rendesen Andorhoz férni, a háttámla akadályoz, hogy igazán fölé hajoljak.

– Akkor át kellene költöznünk az ágyra – állapítottam meg. Aztán rögtön előntötte arcomat a forróság. Most komolyan épp átparancsoltam az egy szál törülközőbe öltözött Andort az ágyamba? Ő azonban nem ütközött meg rajta, máris elindult a hálószoba felé. Az íróasztalról még felkaptam a kedvenc kellékeimet – egy apró üvegfiolát és egy zöld selyemsálat –, és követtem.

A hálósobában összehúztam a függönyöket, és leoltottam a vilányt, csak a Himalája sólámpámat kapcsoltam fel az éjjeliszekrényen. Meleg, narancsszín fényt adott, épp csak annyit, hogy még jól láthassam Andor arcát, de már sejtelmes árnyékok táncoljanak a falon.

Andor engedelmesen végignyúlt az ágyon, és amint rápillantottam, lángolni kezdett az arcom.

– Neked nincs meleged? – kérdeztem. Hiába legyezgettem magam, a tűz átterjedt a nyakamra is. – Kinyithatom az ablakot?

– Persze – vont vállat.

Egy pillanatra megkapaszkodtam a párkányban. A város fényei lustán pislogtak rám, gyenge szellő szökött be a szobába, és libegtette a függönyöket. Az utcán még most is elsuhant pár autó, de a forgalom zaját elnyomta a fülemben dübörgő szívverésem.

Andor mellé térdeltem az ágyra, néztem őt, és ő visszabámult rám. Úgy éreztem, mintha egy mély tóba merülnék: lebegtem, de közben nem kaptam levegőt.

– Hunyd le a szemed! – Nehezen préseltem ki a szavakat, mintha az utolsó lélegzetemet ajándékoznám neki.

Az üvegcsze belesimult a tenyerembe, hűvöse megnyugtató. Játsszani kezdtem vele, kihúztam az apró kristálydugót, végigfuttattam a fiola száján. Gyengéd, súrlódó hangja volt.

Lassan közelebb nyújtottam Andorhoz, hogy ő is jobban felfedezhesse a sikló, enyhén meg-megcsikorduló neszt. Először a jobb, majd bal füléhez tettem, aztán vissza az orra elé. Elképzeltem, ahogyan körbeölelik a hangok.

Visszatettem a dugót, most a körmömmel kocogtattam az üveget, finoman, mintha esőcseppek dobolnának az ablakon. Hol lassan, az óra ketyegésének ütemére, hol szaporán és játékosan mozgatam az ujjaimat.

Csak az üvegfiolára koncentráltam, minden figyelmemet a mozdulatok egyenletessége, a hangok túlzó intenzitása és halksága közti finom egyensúly kötötte le. Kezdtem magam is valamiféle meditatív bódulatba csúszni. A szívem már nem dobolt olyan vadul, felvette az üvegkoccanások szelíd ütemét.

Andor ideges mosolya semmivé olvadt. Figyeltem, ahogy az arca összes apró izma ellazul. A látványtól mintha tiszta napfény áramlott volna az ereimben: lágy melegséget, békét, örömet éreztem, és hálát, mert szeretem, szerethetem őt. Nem lett volna elég, ha a bőrét érintem, a lelkét akartam elérni: hangokkal, törődéssel, gyengédséggel.

Félretettem az üvegcsét, Andor szemhéja rögtön felpattant.

– Szólj, ha bármi olyat teszek, ami kellemetlen – suttogtam. – Ez zavaró?

A kezemet egészen közel húztam el az arca előtt, úgy, hogy bár nem érintettem meg, éreztem a bőre melegét.

– Nem – felelt lágyan. – Furcsa, de jó. Azt hiszem. Sosem hittem az emberek aurájában, de most olyan, mintha azt simogatnád.

Elmosolyodtam. Vidámabban táncoltattam az ujjaimat, a nyári zápor táncát utánoztam, aztán fantáziamintákat írtam a levegőbe. Elképzeltem, hogy a mutatóujjam nyomán csillogó aranyösvény marad. Egzotikus virágokat és kacskaringós liánokat rajzoltam, miközben Andor tekintete követte az ujjamat.

– Megérintheslek? – súgtam. Nagyot sóhajtott, de biccentett.

Először kisimítottam a homlokába hullt tincseket, majd felfedező útra indultam az álla ívén. Tele volt szeplőkkel. Télen mindig kifakultak, csak a napsütéstől jöttek elő. Mindig kíváncsi voltam, mennyi van belőlük.

Számolni kezdtem: *egy, kettő, három...* suttogtam, miközben finoman megérintettem mindegyiket. Tíznél abba hagytam a számolást,

helyette halk „t” hangokkal kísértem minden érintést. Andor szeme lassan lecsukódott, légzése mélyebbé, egyenletesebbé vált.

A selyemkendőért nyúltam. Ugyanúgy szerettem a tapintását, mint a hangot, amit akkor adott, ha összegyűrtem, hajtogattam, magába simítottam.

– Kislánykoromban úgy hittem, ez a kendő varázsol – meséltem Andornak. A bal fülébe suttogtam, majd a jobbra. – A zizegésében megbújik a tengermoraj, hallod? A siklásában a szél suttogása. És az érintése – simítottam végig az arcán – könnyed, akár a hulló rózsaszirmok. Egy világ van beleszöve.

Az utolsó mondatnál az orrom véletlenül a fülcimpájához simult. Rögtön visszahúzódtam, de Andor nagyot szusszant, karját a nyakam köré kulcsolta, és a mellkasához ölelt. Hallgattam erőteljes szívdobbanásait és mély lélegzetét.

– Csavargó? – kérdeztem bizonytalanul. – Jól vagy?

– Aha. Tényleg jó érzés. Mondjuk nem biztos, hogy ASMR-t érzek – kuncogott –, de jó.

Elengedett, majd felült. Én karnyújtásnyira húzódtam tőle, az arcát fürkésztem, de nem tudtam megfejtetni, mit gondolhat magában. Zavartan pislogtam, ő meg kerülte a tekintetemet.

– Béka, esetleg lehetne, hogy én próbáljam ki rajtad?

– Te akarsz ASMR-t adni nekem?

– Miért ne? Azt legalább biztosan tudjuk, hogy te képes vagy olyat érezni.

A kíváncsiságom győzött, pedig egyáltalán nem voltam nyugodt.

– Rendben.

Kényelmesen elfeküdtem az ágyon, de a gyomrom ökölnyire szűkült, és a szívem a bordáimnak szorult. Becsuktam a szemem.

Andor indákat rajzolt az arcomra, miközben mesélni kezdett: az igazi olasz trattoriák illatáról, japán utcai ételekről és cukorszirupban úszó indiai édességekről. Mindig is imádtam mély, bűgő hangját. Tagjaim ellazultak, szívverésem csillapodott. Izgatottság és bódulat játszott bennem, karomon felborzolódtak a szőrszálak. Már alig figyeltem arra, hogy mit mond, egyre inkább csak a hangokat élveztem: azt, ahogyan megnyomja a d és t betűket, az l-ek játékosan gördülnek a nyelvén, az r dorombol.

A fülemhez hajolt, lehelete csiklandozott. Túl sokáig beszélt a bal fülemnél, a feszültség egyre nőtt bennem, vágytam a szimmetriára. Mielőtt még kellemetlenné vált volna, áthajolt a jobb fülemhez, és egészen közélről súgott bele. A tarkóm belebizsergett, és az elégedettség hullámokban szétáradt bennem, végig a gerincemen, át a végtagjaimba, egészen a lábujjam hegyéig.

Olvadozó viaszbábunak éreztem magamat, amikor a kendővel kezdte simogatni az arcom. Sötétség borult rám, miután Andor rám terítette a selymet. Összefogva a fejem köré tekerte, laza csomót kötött rá, szemhéjamon már nem szűrődött át a solámpa meleg fénye.

– Hazudtam, csak egy kicsit. Az az igazság – suttogott egészen közélről –, hogy én nagyon-nagyon sok ASMR-videót megnéztem már. A tieid voltak az elsők. Aztán jött a többi. És még több, és még több. Egyik se volt rám hatással, csak a tied. A te hangod. Utáltam. Hallani akartalak, újra és újra, de minél inkább átéltem, hogy egészen közélről hallak, annál jobban hiányoztál, Béka. Még most is hiányzol.

Beledermedtem a pillanatba. Lágy simogatást éreztem az ajkamon, forró és vörösborízűt. Látni akartam Andort, de a kendő megakadályozott ebben. A selyemhez nyúltam, hogy félresöpörjem, de egy gyengéd érintés a kézfejemmen megállított. Ujjam alatt a lágy anyag,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

fölötte érdes tenyér. Még választhattam. Talán az a puha simogatás az ajkamon csak egyszerű érintés volt, semmi több.

Andor elhúzta a kezét, de utánanyúltam, ujjaimat az övéibe kulcsoltam, hogy visszahúzzam.

Féltem. Egészen eddig attól rettegettem, hogy ha engedek az érzéseimnek, aztán elveszítem őt, az túlságosan fájni fog. Most viszont megijedtem attól, mi lesz, ha engedem, hogy eltávolodjon, és végül már nem is fog fájni. Nem akartam többé megóvni magamat: élni akartam, érezni és ébren álmodni, legalább erre az éjszakára.

„Maradj!” – kértem volna, de a torkom kiszáradt. Látni akartam Andor arcát, de féltem a szemébe nézni, belelesni a lelkébe.

Úgyhogy inkább éreztem: végigfuttattam ujjaimat a felkarján, hátul a vállán, hogy aztán beletúrjak a még mindig nedves hajfürtjei közé. Elképzeltem, ahogyan az eltévedt tincsek a füle köré göndörödnek vagy épp a homlokára tapadnak.

Túl forró volt a bőre, amikor az arcát cirógattam – biztosan elpirolt. Kuncogtam a gondolatra, és éreztem, ahogyan Andor mosolygödröcskéje megjelenik az ujjam alatt. Közelebb hajoltam, a számát simogatta a lehelete, mielőtt a nyelve tette volna. Nagyokat kortyoltam a borízú csókból.

Magamba akartam inni Andort. Nem tudom, ő ölelt szorosabban, vagy én préselődtem hozzá a mellkasához. Lehúztam magamra, levegőért kapkodtam a súlya alatt. Ő is zihált, újabb csókkal próbáltuk ellopni egymástól a lélegzetet. Vagy visszaadni? Nem is tudom. Mindent oda akartam adni neki, ami én vagyok, de közben magamba olvasztani azt, ami ő.

Végtelennek tűnt a pillanat, amikor homlokunkat egymásnak támasztottuk, és végre megpihentünk. A szívem azonban dübörgött. Úgy képzeltem, minden dobbanás egy faltörő kos ütése az erődön,